Надзея ПАРЧУК, г. Брэст

Продкаў мова

Я да цябе, нібы да маці,
Душой хілюся, продкаў мова.
Няхай табе заўсёды шчасціць,
Каб развівалася ў любові!

Твая краса праз пакаленні
Перадаецца, маладзее.
Нам з глыбіні тваёй сруменіць
Святло, пяшчота і надзея.

Дык дай жа Божа табе сілы
Не заціхаць між нас ніколі,
Распрасціраць над намі крылы
І мілагучнасцю спатоліць!

Засяваецца жыта...

Засяваецца жыта,
Каб жыццё красавала.
Шмат гадочкаў пражыта,
А здаецца, што мала.

Бо душа не старэе:
Ёй даруецца вечнасць,
Сонца свет белы грэе,
Каб цвіла чалавечнасць.

І таму нам не варта
Шкадаваць аб пражытым,
Трэба годна і ўпарта
Засяваць нівы жытам.

Бласлаўляць трэба шчасце
І сваё, і людское,
І старацца не ўпасці,
Берагчы ўсё святое.

Дзеля гэтага людзі
У свет белы прыходзяць –
Промні раначак будзяць,
Нівы жыцейка родзяць.